

מסורת הש"ס

א) וסבב כזי ותיקין...
ב) ושליל לט. ק"י. ג) ויבמות...
ד) וסבב כזי ותיקין...
ה) וסבב כזי ותיקין...
ו) וסבב כזי ותיקין...
ז) וסבב כזי ותיקין...
ח) וסבב כזי ותיקין...
ט) וסבב כזי ותיקין...
י) וסבב כזי ותיקין...

לענין רש"י

קורמיי"ר ע"ז שחרור.

מוסף רש"י

תרגומא אבוי אליבא דרבא...
שנהא מתורגמת לפי דברוי וסבב י"ט גי'...
אפקעא דרבא...
מתן התנן וישיב...
ד. דאחיתו ממולאי...
מתקמיה אמללה מית...
על דלמתיק ספיק דריש...
(י"ח) אבי ורבא מתיב...
על קמלי ויבמות ע"ז...
מקושטת מתיב על...
לח"י אהרן דבר בני...
מית על אהרן ושרובין...
כ"ה) בית עליו שתי כרתי...
ימיס. ולי נהלא מתוללי...
נגיטת. בעל מתיב שתי...
חזן כפא בני אהרן...
(כ"ז) ד. סקל מולא ידע...
נענא (בחוברת פ"ח)...
על סקל קימין נקרא בני...
על מולא. מילתא כד...
מחילתא פריש טע' ואחכתי...
וקן. עשרת תפלות שיה...
ו"ו) רית אהרן למלל אהרן...
לחם שחור רש"י. אהרן...
לחם שחור משפחה על...
לחם דכתיב ביה וכל מתיב...
כתיב יתמו אהרן. אהרן...
רית השכל עלי. אהרן...
לחם על ויטעו לנקב...
ואחם ויסיס לנקב ב"ו...
וה"ו אהרן כרית (ו"ו)...
תכבד עין עליו. לחם...
ותמה. פנה ונתנה פוח...
דחן תכבדו אהרן ומתמר...
כחורה ובמילתא פריש...
והש"ס ב"ב ק"ו וישיב...
טע' ע"ה. ויולי גי' וישיב...
קושיות על גבול גי' וישיב...
כ"ה) א"ו דברים כחוס...
ש"ן טע' תמה. ש"ן (א"ו)...
י"ח יתן ק"ו וישיב ב"ב...
ש"ו. אספספא. הכנת...
נחמא סה"ס מתיב את...
חכירי לטורן עליו ש"ס...
לא ויקים תהי יתן כן...
וק' וישיב (ח) היט דבר...
דח"ו יתן ל' מתיב. א"ל...
ספרן על דבר ש"ו. דמכר...
שה"ס יתן למה יעמיס...
שנתיבן אהרן וישיב ב"ב...
הכנתו לחכירי דבר על...
מתן שיעור דבר לעמד...
ויתן לבני כהנת המלך...
ויתן לקיים דבר שיע...
ספרן על דבר ש"ו. דמכר...
יכול לקים ורש"י ב"ב...
ס"ה) לא קרי. ואינו...
נחמא כחתי ולי יסדר כן...
(ש"ס) אם אוביר. אשכח...
כונה. ולא אעביר. ולא...
אשכח בה שפולה הראיה...
לה וישיב ד"ו. ש"הלא...
טע' כרמיס למלל וי"ב כ"ה. ואומנא. מק"ד ד"ס.

המקבל שדה מחבירו פרק תשיעי בבא מציעא קט.

מתני' לגנים מועטות. פחות מ' שנים: לא יורענה פשטן. שורע פשטן מכחש בדרך הרבה ואינה חזקה ליושנה עד ו' שנים. והא לא מיפוקמא אלא בחכירות דאי קבילות מאי דכעי לזרע והא לא הנעלים חולקין זו ואין לו בקירות שקמה. ען סרק הוא וקוצץ ענפיו לקורות הצנין והן חוזרין ונדילין (ו) ופחות מ' שנים אין נעשות קורות. הלך קיבלה לפחות מ' שנים לא יקון קורות שבה ללא אדעתא דקורות נחית דכשנים מועטות אלא חוזרים לקורות אלא קיבלה לו' שנים שנה ראשונה וזרעה פשטן וקוצץ שנה ראשונה שקמה שנה: גמ' שנה שקמה יש לו. עשו והשנינו שמוין לו ששנה כמיסיתלק: לנמיסיוס אמר רחמנא. לא שאלונו יוכל היתה נלמח דכתיב (ויקרא ה) והלך לא תמכר ללמיתות: ויגמר מייס. (ו) דמקבל: הסס זבני מעליא מוא. וכל כמה דאשכחא ארעא כרשומיה אשכחא וארעא דהדרא משום דזינב אפקעתא דמלכא הוא ומאי דלא פקע מלכא לא מפקע ממכר אפקע שבה לא פקע: קדשו כה סאלי. למחו זה חילנות: דיקלא ואליס. קיבל הימנו חילן לפירומיו כך וכן שנים ונתעבה והגבירו עיקרו ה"ו וכן: לא אדעסא דבר בני אלא לאכילת פירות. הכא אדעתא דהכי נחת לכל אשר ילמח זה: הסס לית ליה פסידא. כל מה שהשניט שקמה לא מנע ממנו מרשה זרעיה: ידא דאספספא. מקוס הדקלני היה זרע אספספא. ידא כמו (במדבר ז) איש על ידו: אלא כורכמא רישקא רכא. אני הייתי מגדל במקומן כורכמא רישקא ריקון: א"ל. מדקלמרת דבר הנקצר בכל שנה ולא אמרת אלא חלני הייתי נוטע זה למישקל שמייהו גלית אדעתך דלא נחתה להא ארעא אדעתא למיעבד כה מירי דבר קיימא למישקל ליה שבהו ומפיק אלא מירי דמעקקיה ומשקליה ומחיל כי מסתלק שקול כורכמן רישקן אומן כורכמא רישקא דהיינו חלני שקיימו כה עקור אומן וכן וכשתכא לעקור אינו אלא עמים וזה יתן לך דמי עמים: אסדר ליה משויטא. הגביהו כניב גבוליה עינין שן סר: קדשי ביה זרסא. כהיהא משוניתא למחו כה חילנות של עורדין קורמיי"ר נלע"ו: מולאי. מתיב עלי שהיה משפחה רעועה: אמרישו מילי מולייסא. דכריס כגנוניס. לשון מוליא נמוליא כמ"ק (דף י): גכשויט: אפילו רב פסא. דכעי שכר שבהא דהחלי: דאית ליה פסידא. שלמחו נמקוס הראוי לזרעה: הכא מאי פסידא איכא. כמשוניתא אין דרך לזרוע: שפלא. נוטע כרס כקרקע

אלא מעתה דיקלא ואי"ם ה"ג. דכעי מר שבהא כלימות הדקל הא ודאי אפילו לאכיי לית ליה דדוקא כשנה שקמה דליכא פרי אלא שנה גדודול ענפיו קאמר רבני דיש לו דאדעתייהו נחת אלא אדעתא דלימות הדקל לא נחת ה"ג מר לא נחת אדעתא דחלני אלא אדעתא דאספספא ח"ל

מתני' המקבל שדה מחבירו לשנים מועטות לא יורענה פשתן ואין לו בקורות שקמה: קיבלה הימנו לו' שנים שנה ראשונה יורענה פשתן ויש לו בקורות שקמה: גמ' אמר אביי בקורות שקמה אין לו בשבה שקמה יש לו ורבא אמר: אפילו בשבה שקמה נמו אין לו מיתיבי והמקבל שדה מחבירו והגיע זמנו לצאת שמוין לו מאי לאו שמוין לו בשבה שקמה לא השמוין לו ירקא וסילקא ירקא וסילקא נעקור ושקול יברלא מביא יומא וירקא ת"ש המקבל שדה מחבירו והגיע שביעית שמוין לו שביעית מו קא מפקעא ארעא אלא אימא המקבל שדה מחבירו והגיע יוכל שמוין לו ואכתי יוכל מו מפקעא קבילות לצמיתות ואמר רחמנא אלא אימא הלווקח שדה מחבירו והגיע יוכל שמוין לו וכי תימא א"ל שמוין לו בירקא וסילקא סילקא וירקא ביוכל הפקירא הוא אלא לאו השבה שקמה (תרגומא אבוי אליבא דרבא שאני התם דאמר קרא ויצא ממכר בית ממכר חוזר בשבה אינו חוזר ונגמר מיניה התם זבני מעליא הוא ויובל אפקעתא דמלכא היא רב פפא קביל ארעא לאספספא

קדחו בה תאלי רב קא מסתלק אמר להו רבא רבא א"ל רב שבהא א"ל רב שבהא בריה דרב אדי רב פפא אלא מעתה דיקלא ואלי"ם ה"ג דכעי מר שבהא א"ל התם לאו אדעתא דכתיב נחית אנה הכא אדעתא דכתיב נחיתא כמאן כאביי דאמר בשבה שקמה יש לו אפילו תימא כרבא התם לית ליה פסידא הכא איכא פסידא א"ל מאי פסדתך ידא דאספספא שקול ידא דאספספא וזיל אמר ליה אנא כורכמא רישקא רבאי א"ל גלית אדעתך דלמשקל ואסתלוך עבדת (ו) שקל כורכמא רישקא וזיל אין לך אלא דמי עצים בלבד רב ביבי בר אבבי קביל ארעא ואהדר ליה משוניתא קדחו ביה זרדתא כי קא מסתלק אמר להו רבא רב פפי משום דאחיתו ממולאי אמיסותא מילי מולייטא אפילו רב פפא לא אמר אלא דאית ליה פסידא: הכא מאי פסידא אית לך: רב יוסף פנה ליה ההוא שתלא שכיב ושבק המשא חתנוותא אמר עד האידינא חד השתא חמשה עד האידינא לא הוו סמכו אהרדי ולא מפסדו ליה השתא חמשה סמכו אהרדי ומפסדו לי אמר להו אי שקליתו שבהיכו ומסתלקיתו מוטב ואי לא מסליקנא לכו בלא שבהא דאמר רב יהודה ואיתימא רב הונא ואיתימא ר"ג האי שתלא דשכיב יורשים דיליה מסתלקין להו בלא שבהא ו'לאו מילתא היא ההוא שתלא דאמר להו אי מפסדינא (ו) מסלקנא אפסיד אמר רב יהודה מסתלק בלא שבהא רב כהנא אמר מסתלק ושקול שבהא ומודה רב כהנא דאי אמר אי פסדינא מסתלקנא בלא שבהא מסתלק בלא שבהא רבא אמר: אסמכתא היא (ו) ואסמכתא לא קניא ולרבא מאי שנא מוא (ו) דתנן אם אוביר ולא אעביר אשלם במיטבא התם מאי דאפסיד משלם הכא: מאי דאפסיד מנכין ליה ואידך היבנין ליה רוגיא שתלא דרבינא הוה אפסיד סלקיה אתא לקמיה דרבא א"ל הוי מר מאי קא עבד לי א"ל שפיר עבד א"ל הא לא התרה בי א"ל לא צריכא להתרות רבא למעמיה דאמר רבא: מקרי דרדקי שתלא ואומנא וספר

תורה אור השלם ו ואשר יבאל מן הלויים וקרא ממכר בית ועיר אחרת ויבאל כי בתי ערי הלויים הוא אוןתם בחור בני ישראל. ויקרא בה לג

הגהות הב"ח

(א) ב"י שקול אפסידא: (ב) ש"ס מסתלקנא אפסידא: (ג) רש"י דיה ואין לו רבא: (ד) ר"ה ויגמר מיה למקביל: (ה) תוב דיה אלא וכו' אלא אהרן הבא מתמחא:

הגהות הגר"א

[א] תוב דיה אין לך וחצי"ג וכו'. ר"ב ודף למר שם כהיודי לשהיה כ"ו לחמ לטנא תמוס כחשא אדעמא וקרי"ל כהא' לשפא. תוס' חלני לשעתייהו שבהו למטה ונכון שחלני סי' אלא הטור כ"ל דבאמת שמשתיקן תמי' למטה לכן כהנא שטעל דמי נעשות ומתקין לטע' ומתי' תוס' שם כ"ה וחס אמר סי': [ב] שם דמירי כ"ו. ר"ב ור"ס הטור וכו' אלא הרמב"ם ש"ע ששמיטו ומתיקין השני של תוס': [ג] שם ונכון סי'. ר"ב אלא הטור השמיטו דס"ל דעבידא דכחן הוה מתקלן ופי' רש"י ק"ו ע"כ מתמי' דיה לא ירענה סי' והרמב"ן שם דאוסר ככל ענין מתקלן ל"ג נלתי דעמו דלמשקל ואסתלקין ל"ו ולכן השמיטו הרמב"ם לפי שבהא דהין אלא מתקלן על החמירי דתנן אלא דעת רש"י דמתני' תנן דיה לא ירענה פשתן כ"ו ורש"י חלני כשנתו כ"ל (ומתי' רבינו כהנא סי' שם פ"ק ד:)

נעל הבית ועליו להיות חריס כל הימים ונוטל מהנה כפר מיהו אכתי הוה שבהא ומסתלקנא דקאמר בלא שבהא קאמר: ורב כהנא אמר וכו'. דה"ק א' מפסדונא מסתלקנא על כהני ושקילנא מאי דאשכחי: לא קניא. ואפילו (ו) אמרת הכי לא מסלקין ליה בלא שבהא: מאי דאפסיד מנכין ליה. שיימין מאי דמתי לנעל הבית כהפסד ומנכין ליה מחלקו דשתלא כשבה: אומנא. (ו) מוהל מיוקות: (ו) כמסרין ועומדין דמי. לקליונהו: מקרי דרדקי. פסידא דלא דער הוא דשכחא כיון דעל על: א"ל